

زمانو

پوهاند دوكتور مجاور احمد زيار

(دولسم شعري غونډ)

ډالۍ

د هند نيمې وچې د ستر جنگيالي او فرهنگيالي

كاكا جي صنوبر حسين پاكي اروا ته

{{هغه كتابونه چې سمسور وويپانې پر ليکه كړې او يا يې پر ليکه كوي، نور څوك يې}}

پر ليکه كول اجازه نه لري

د وږمو پر مږينه

که تويوي مې هسک پر ځمکه

وينې د اوبنکو پر ځاي،

په ويرويرژلي د بلهارو ستور—

خو،

لاس يې پورته په دعا

د اميدو د سپيڅلتيا تر

عرشه،

زما نړۍ

که د سپيدو د سپيدارو

پر پانريژ

د توري شپې توري جامې

اغوستې،

خو،

نانجباغ مې

د سهار د څړيکې

د زړه پر خونه پلوشي

رالوني.

که مې گلولي،

ارغوان

خپلې پرې جرړې،

زمولې خانگې

ژارې

او چمنونه مې

د خپلو شنيليو

د وړمو پر مړينه

بادوي خاورې

له ډيرگرومه پرسر،

خو،

دلرو پراڼگو ورته

خپله د مينې توده غير

پرانيستي

چې يې

د سرو او شنو خوبونو

غواړيدا لپاره

پرتورو وريخو

سرې لمبې بلې كړي!

ځنځير كلا ۱۳۹۲-۱۱-۹

د تندي ليکې

دغه څه کاني راوشوي،

ولې بيا راباندې ځمکه اسمان اور شول؟

دهستی د پسرلي د سمسور بن د گلغوتيو

له ليمو مې

گلابي اوبنکې خڅيري

دنيستی د خمسور مني د اغزيو په لمن کې؟

تور کارغان مې رايرغالي

- په بنو کې د چونو -

پر سمسورو گلکڅونو؟

تور ليوان د کازراگه يې

- په خرمنو کې د پسونو -

پر بنيرازه شنه ورشو د ارمانونو؟

دغه څه کاني راوشوي،

د پيری د تور وحشت آسونه کاري

- په تيرو تورو سومونو -

پر تپي تپي گوگل مې د لتارې جغرافيا

د تندي ليکې؟

ځلاندر مې د برمونو، پرتمونو د تاريخ

په تورېدو دي،

دمهال د بربريت د بورنورې تورې تندرې

په شپاله کې؟

دغه څه کانې راوشوې،

دا مسيح مسيح شپې څوک يهودا

راخړوي

د بيلورۍ د مرگ پر دار مې؟

څو به مينځمه په خپلو وينو

خپلې تويې ويني،

او له خپلو هډو پلونه جوړ تابوت مې

ليږدومه په خپل لاس کينلي گورته؟

دغه څه کانې راوشوې،

خدايه څه کانې راوشوې؟

جاوېد مېنه (نوتهيه)، ۲۲-۲-۱۹۹۳

سترگي پر لار

ما خپلې سترگې وکرلې

په تگلوري کې ستا

په ادې اسره،

چې به راشنې شي

ستا د ناز خرام تر پلونو لاندې...

خو تا

— له بده مرغه —

کې خپل تگوري بدل

اوزه همغسې

— د پخوا په شانې —

درته يو مخ سترگې پر لار پاتې شوم!

جاوېد مېنه، ۲۵-۲-۱۹۹۳

خوب و خيال

ستاد خواره خواره او از

د سندرېزو انگازو

پاسته ورينم مې

د بيوارو تلو سو سترې شيبې

رانغاړي.

***

ستا د خوږې خوږې خدا

د سرو گلپانو د وږمونو وږمې

زما د مينې پراغزان بستر اولوني هسې

دلمرزینې وړانگې

او توره دربله مو ميا يي درنگه د چوپې چوپيا

- لکه د غم جنازه -

وځي زما د زړه وړان وي جاړ بنارگوتي

له ويرژلو کوڅو

د تيرو هيرو نشت آباد د مړيستون

پرلوري....

***

نه چې په وينه چيرې خوب وينم دا،

يا دې رښتيا د مرور اداگانو

شين بنيراز پسرلي

زما د هيلو خزانز مولې

گلغوتې راسپري؟

نوتهيله. ۲-۲-۱۹۹۳

ديپلوريو شهيد

نورې دا ستا د ناتارونو کيسې

کوي درنښت زما د شعر د سپيره ذهن

پر ستومانو اوږو

نورې مې ستا د ويرخپلو، ويرژرلو

دزگيرويو خريکې

— لکه د مينې سرود —

د وير غزل پر وچو شونډو نخيدلاي نه شي؟

نور مې کوترې د نغمو

دانخورو پر وزرو.

* * *

ستا وينې وينې پر هرژلي پينغام

— په ټول لويوالي، حجم —

د چا ناچا تور غوږو غوږ ته

رسولاي نه شي.

نورې مې ستا د بې سهاره اوږدې شپې
زړه بوږنونکې شیبې
د اند و واند تته هنداره څلو لاي نه شي .
نوره مې ستا د تاند لېاندو بلهاريانو
د سرو وینو څلا
د خیال د هسک د تبجن څنډه
شفق کیدلای نه شي .

***

نورې مې ستا د غرونو غرونو فریادو
انکازې
د الهامو خره گومبزاغبر گولای نه شي ،
نور مې دا ستا د اورو وینو ناورینو نو
نه شلیدونکي بهیر
ویجاړ د وترد زمانې یاد ته سپارلانه شي .

***

ستا د نیمزالو څلبلاندو گلغوتیو
مړخپن خوبونه
په گونکه ژبه د احساس نغمه کیدلای نه شي
او نوره ستا د اومو غوښو او پولادو د ویلوب
پر له پسې غمیزه

د قافیې ردیف و وزن

په لنډ تنگ قالب کې نه شي راتلای ...

* * *

هو ،

نوره ستا تورو بارو تو سرو لمبو سوې الوې خېره

— له وروستنيو مړو سلگيو سره —

په زخمي گوتو د هنرا نځورو لاي نه شم ،

توره وختونو د وينا دغه اورينه ژبه

ده راگنډلې په تالو پورې

پتليزه هسې

او دغه ستا د شهادت د سپېڅلتيا او بجه

نوره او بنټې د مهال و چاپيريال

او کچ و مېچ له زغمه ...

* * *

و بڼه ما ،

و بڼه ما ...

د خپلو وينو په کفن کې رانغاړلي

نيمه خوا شهیده ،

يه د تاريخ د بېلوريو څارځپلې

بېنوا شهیده !!؟

پېښور ، ۲۷-۲-۱۹۹۳

تور و حشت بلهاري ناهيدي ته:

د بلهاري اسطوره

-۱-

يه د يادونو په بنسپرازه شنه ورشو كي
توكيدلي غورگي،

يه د تلپاتي خاطر و په سره گلبن كي

غوريدلي غوتي!

يه پلوشيني ((زهرې))،

يه د بنكلا مينې د هسك ناو كي!

ته لكه روني خلائد شهاب شوي

د پپري، د گورو گورو تورو شپو

د زړه چاودون لپاره

او سره لمبه شوي د ننگيني هستي درمند لره!

-۲-

خه كه ته ولاړي

د سپيخلي سباوون د نارنجباغ پر گليون،

خو تللپاره دي تور داغ د نفرينونو

پر تنديو د تور مخو ما بناميانو پريبنووه...

تا دويرژلو ماتوزرود ارم بنار

د بناپيرو د يرغمل په نامه

- د پتمن يون په بيه -

د خپل بې کچه پېغلتوب گرانبيه پسول وژغوره
د تور مهال تورو ديوانو له تيارو تورو منگولو ځنې
اوله سروبه د خخواکو دې د خپلو وینو
تک سره خالونه د وياړونو او برمونو

پر بارخوانو د همزولو کينسول!

- ۳ -

ته مور بنتيا د تت سبا پر مخ
هماغه رڼه سترگه شولې
چې د سپېڅلي پاک ايمان د رڼا يې پيغام دې
زمورېد سترو ټکنيو تکلو د قافلو په پښو کې
يو ځلې بيا متره د يون پيدا کړه!
تاسره راکښل د بري - ماتې ترمنځ
دواټنونو غځيدلي مزي
او د بې مرگه جاويدانې هستې -
تر مرگاني بريدونو واوښتلې!

- ۴ -

ته پروزرود برم پرتم د براق
- لکه د پاک رسول د خداي مېلمنه -
هسکه تر عرش معلي والوتې
اوستا د پت او د ناموس هغه تورمخي دښنه،
- جوړد هاروت او د ماروت،

د آبيلا رو پرېنتو په شاني -

پر دې جهان د جهنم لرونې ،

د گنا هونو د بابل په دوزخي کوهي کې

- تر لوي محشر د تاريخ -

له خپلو ژبو خريدلي پاتي

- ۵ -

ته د هماغې يوې موهومي « آزادي » بلهاري

چې ستا « همنامه » يې « اتله »

د ورکلا رو پاتکيوال د بوللو شوله

او اوس غولوي هسې په دې خانو نه

چې گوندي دغه د تاريخ مختوري

ستا د ناموس وپت بلوسنې په نوم ،

ستا او د هغې له مومن ولسه

غچ د « کافرو ملحدينو » واخلي (!)

- ۶ -

هو ،

ودانگل تا د دې پزړې له شدادي برجونو

دنمرو دانو د پرغزلمبو ته ...

خکه تانه غوښتل چې

کېردي سجده د بنده گي يې

دهوس بوت لره !

تا په دې نیت و نمت

د مرگ و ژوند تر منځه پر پکړه وکړه

چې د «مانیو» د تور غوږو غوږ ته

د اور و وینو د ویرژلو فریاد ورسوي!

-۷-

یه د بنېرازه پېغلستان د پسرلي د جنتونو

پاکلمني حوري،

یه د مېراني، سربندني، بلهاري اسطوري!

ته دې پر خپلي بنادنامې باندي ايمان ولره

چې د ویرژلي، ارمانژلي زړه روستی درزا دې

شي د تلپاتي، تلژونديو ترانو انگازې

په شنه گومبز کې د تاریخ د ذهن!

-۸-

روستی سلگی دې پر پېغلو تپو شونډو

زموږ د سوي ستي، وران و یجار بنار گوتي

په بې سا پروکې

- لکه مسیح -

له سره سا پوکري بیا،

د تور وحشت و بربریت

د زړو جرړو د اپستني په پار !!؟

کابل. ۲۸. ۱. ۱۳۷۲

د ارواوو بنار

پروران بنار د بناپيرو د ارم راغلم

بنار دي چېرې؟

يو هسې بورنوړې هديره ده

د شهيدو ارواگانو،

لالهاندي اخوا د پخوا

په لتون د خپلو وركو پاتمرو

د نېستۍ د كندوالو په تورو خاورو او ايروكې.

* * *

ما ليدلى خو يو وخت وو

دغه بنار ډك له خونبنيو

تاند بنېراز په شنيليو د بنكلا وو

او سمسور په سرو گلونو د موسكاوو ...

* * *

دا پرې څه ناتار راپېښ شو؟

دا پرې څه چارې راوشوې،

چې په هسې گلورين بنكلي موسم كې

كومو شومو خزاني توندو سيليو

كړې ورمولي گلغوتۍ د ارمانونو،

تنكۍ غورگې د شيبو د تكلونو؟

* * *

له كوم لوري را اورده شول تور لاسونه
د وحشت د گور ځنگله له تور تمونو ...

چې يې ساوې و مروړلې

په مريو کې د تاندو را زرغونو پسرليو؟

چې يې وينې کړې وروچې

په رگونو کې د دنگو دنگو ونود هستيو؟

* * *

وي ترخو به دا ارواوي ،

دا دمرو گرځنده سيوري

خپلو مړزگو پسې هسې لولنگره؟

کله مخ ته شي د شوبلو چلوونکو ،

کله تمې شي بهير ته د توپکو ، توغنديو ليردوونکو ...

گوندي پوښتي په سرو سترگو او مات مخ ترې

خو گلنونه د ستي سوو هلوونو

چې همدوي ورسو ځولي

په نامه د غچ د مينې د باغچو د يرغلگرو !

* * *

دغه بيا تاريخ راغبرگ شو؟

ياوهي هسې ملنډې

د جنگ ، جهل و جنايت پر استازگرو ،

پر د بنو د سبا وون د سپڅلتياوو...

پر دې هسې خبيشه تورو ارواوو،

له اخوانه د تيارو تورو پېړيو!

کابل ۱۳۷۲-۲-۱۰

ته هم تېر شوې پسرليه

ته هم تېر شوې پسرليه!

هسې خوشې

بې گلونو،

بې رنگونو،

بې موسکاوو،

— بې نغمو او بې وږمو

او بې وږمونو،

په لوگيو، تورو لږو

په سرو وینو او لمبو کې...

نه د تورو شنډو وريخو د لورا د باران خاڅکي

د باور پر جلو هلي ډاگ راتوی شول،

نه له تېرې تبجن ذهن بې د پانېرېژو گلبنونو

د وچوبې انديبنمن خوبونه يورل!

*

*

*

بې له دې چې تر شا پرېږدې

تاند بنسپراز شنه چمنونه،

شنې لمنې ، شنې ورشووي ،

لاژوردي شينکۍ بېد ياوي او لاسونه

د سرو گلو گلکڅونه...

وينې پرندې په رگو کې د گلپانو ،

نغمې مړاوي په مريو کې د چوڼو .

پر دفترمې د زمان ورځنې پاتې

تاليکلې ،

نالوستلې

ترمې ترمې رږدلې زمولې پانې

د رېډيو ،

دا په سرو وينو کښل شوي

وير ژړلي برخيلکونه

د پيغلو ټوټو او انيمرگو گلغوټيو ،

د بلهارو تاند لېامر شينيليو .

*

*

*

هسې تېر شولې او ولاړې ،

ته به وايې ،

هدو هېڅ راغلي نه وې...

درنه پاتې هسې نقش د تشو سيورو

د شمشاد او د سپرونو،

راپرېوتی چې په پښو د تور ځنگله کې

د هستی له هسکه ستونځه

د نېستی پر تورو خاورو.

* * *

هو،

ته ولاړې

او ترشادي

شول را پاتې د تودو تورو سيليو

د پښو پلونه

د شیبو د پرهرونو په کوڅو کې...

خولا تاند په پسرلي د امیدو دي

د تالا والا باغچو د ارمانونو په گوگل کې

چې په تا پسې به تېر شي

ټول ویرژلي مو سمونه هم همدا سې

ژر تر ژره

او د ژغور ماته بیړی به

د ناندولو برخلیکونو

بیا هم بڼکل کړي و چې شونډې

د ژغورتیا د گلکڅو د خوگلونو...

ته هم تېر شوي پسرلیه،

ته هم تېر شوي پسرليه !

کابل ، ۲۴-۳-۱۳۷۲ل

پروېش شاهين ته ډالۍ:

د سومې وړي

-۱-

رابهېره ،

رابهېره ...

له تېر هېر برم و پرتمه « سواتسوه » ،

د برميالي گنډاراد « اوديانا » خپانده سينده !

تلهاندي دې نغمې د خرخوبيو ،

د خپو پر مرمينو رنوبيو !

-۲-

راننېره ،

رابهېره

د « گبرال » او « پلوگا » د کلکو پرنو له گوگله ...

له خوبنيه ،

له مستيه

« سروهه پر سنگرونو » !

خپروه دې انگازې د شور و زور د گور بهيو

له شمشاد او له خيبره

تر ايلمه

له کابل و اباسينه

تر جيلمه !

- ۳ -

پرې ،

راووري

خاخکي خاخکي رنې پر خې

پر گلونو ، گلکخونو

شنو بڼپرازو شنيليو

ستا له مستو سندريزو څروبيو ...

چې ((بنکلونکې د پسرلي)) دې

- له ډيرو يار -

غوړولي په بهير کې هر کلي ته

او وږمې يې د عطرونو د موسکاوو

ناخي ستا د سپڅلتياوو

پر ځلاندو ژوند بڼاندو ننويو !

- ۴ -

ندارې ته دې را درومي

بنا پیری، له چین ما چینه،
لا په یاد د «جلالا» دې
هر سهار و مازیگر پر گودرونو
«نو آغلیه پیغلی کاندې اتیونه»،
او پنبو بنکل ته را کپوځي دې له هسکه
ورمکی د خوار لسمې
- د سو ما وږي په لاس کې!

خو،
یه مست خپانده سینده،
پر تمینه سپینه روده!
ماته برېښي لا هغسې
دغه ستا د تندي گونځې
ویرژلې انځورونه
د آتیرو ناوړینونو،
د ناپایو ناتارونو...

-۲-

راته ووايه همدومره:
آشپه چې راوتلې
د واورينو دنگو غرونو
له ناوونو گړنگونو،

– له پاميرو هندو كښه

تر راسا، كسي، سپين غره –

ترې د تورو گورو وريخو تور شپولونه،

پېخولونه...

بلېرېدېدلي ول كه نه؟

او تور مخي، تور مښوكي درنگه خور ورسره يو ځای

پر ستنه بېرته ناچېرې نشته اباد ته

لېرېدېدلي ول كه نه !!؟

مينگوره – سوات. ۱. ۲. ۱۹۹۳ ز

دعطرو نڅا

ما دمینی سرودونه

ستا دسترگو له پیغلو ټو مکیزونو سره

پیل کړل،

زغم د تورو تیارو شیو د بیلټانه مې

— په ارزو د سباوون د مسیدلو ستا د شونډو —

ستا د غیږې د گلبن له غوړیدلو ځنې

زده کړ

او را کنبون د ولولو د بیوستون مې

ستا د گلبدن د عطرو له نڅانه شو

په برخه ....

نودا ځکه

لکه سیوري یو په بل کې

تري تم شو،

او پر زخم د باورد یو اوبل

لکه ملهم شو.

کابل. ۳. ۳. ۱۳۷۲

يو بل موسم

پاتي تشتورزما د مينې کورگي

دا ستا د پلونو د بنکالو له شعره

- يه د چوپتيا د سپېڅلتيا د شنو شېبو مېرمنې!

په څلارۍ کې د زرغا، باغ و باران و امېد

سترگې پر لار يو بل موسم دی ولاړ

چې دا زما د تېري ذهن په پردو کې

په زرگونو خوبولې کيسې

ستا هر کلي ته ترانې شي ټولې

او پر بستر ستا د سور کيو شونډو

موسکا د مينې غځونې وکړي !!؟

کابل، ۱۳۷۲-۴-۱

وورئ ورو ورو وورو

وورئ

ورو ورو

خورو ورو وورو

يو وارې د هسک له شنو ورشو

وورو!

وورئ

ورتي ورتي اوبنڪي مو

دوير ويزلڻي ڄمڪي

پر خورو وورو

گوندي مود اوبنڪو سپينو واورو

له اوريا

وورو!

اور ويني وول شي

دوير ويزني وپري له وربوي

ورو ورو!

ورئي

ورو ورو

وور!

ورئي

ورو ورو

خورو ورو

وورو!

جلالڪوٽ، ۹۳-۸-۱۰ از

د ټل خوب

پر ورېنمين پالنگ د پاسه

د خوږو خوږو يادونو،

د خوږو خوږو خوبونو

خوبولي.

هلته گورم

چې بهير د شازليمو

- په ورغوو کې سرونه -

په تلوار، په منډو منډو،

انگازې د شوروزوږيې د «آچاري»

لږزوي د «بیر مېنگهم» د مانۍ ستنې ...

هر کلي ته يې رادرومي

بنايسته پېغلي ملالې

ډلې ډلې.

هلته گورم

چې د مرگ تر پولې اوږي

گوربتان د اسما نخکو هسکو غرونو

او بيوار ورغوته کيږي

بې امانه

د بلو سگرو پر گاگرينو،

نالاسبرو سنگرونو.

هلته گورم

چې له ورايه په رپا دي

سره رپي د وياړو سوبې

پاس پر خلود د بننو د ککړيو،

او د ژغورد بري بر مستو نغمو ته

ژنې جوته کړي له مينې اتونه،

د لمړينو پلوشو په مسته وراکې

کورا کور ویشې خونې د ننگ میرانې...

خو،

سهار مهال راوینن شوم

له خوږو خوږو خوږونو

په نارو د مزد کود تکبیرونو،

بدلول یې چې اړخونه

له شور زوږسره

د «لېفت ورايت» بوليو

چې راته

له هغو کروړو نالاسبرو بورجلونو...

خو،

زه زانگم لاهغسې د خیالونو په زانگو کې

او خپل ځان مې غولوم په تېرو هېرو

چي لا کښته پورته کېږي مې د ذهن په کوڅو کې!

ټل، ۲۷-۸-۱۹۹۳

شپښی اوبڼکې

ستا د گلونې د سيوري عطر

لکه د رڼوب د شپښيو اوبڼکو

پروير لړلو شېبو راووري

او ورپرېمنځي تور تپې ليکې

د گناهونو

***

که ځواک د ژغور دې

د پاکی مینې له متو وتي

خو،

ستا دستوني له نغمه زاره

دلمر نغمې په راتوکیدو دي.

***

زه په لټون لا د سپين سبا

د تللي کاروان يم

ستا د غرلو زرغونو سترگو

په کرلېچو کې

چې توري خاورې نورې په خوله کړم

د تور تمونو

او ونغارمه ترورستي بريد ه

د بري لاره د لمر تر كلي !

پېښور ، ۲۹-۸-۱۹۹۳

بېگناه بلقاري

راشه

چې ستا د هغو تېرو پېرزوينو

د سرود جنازه

زما د شونډو د سپېرې و چې بېديا

له ذهنه لېرې دي نوره.

* * *

راشه

چې ستا د سبرونې سيوري

زما د مينې له درشله نوره پښه نيولې

او زه لاهسي په غرمو د بېلتانه کې سوخم

* * *

راشه يو ځل

زما د غيږې خزان زمولي بن ته

د تلبنيرازه پسرلي د غورېدو زېري شه

چې ستا د گل بند له عطرو مې تشتور دی

د خوبونو بستر.

* * *

راشه يو ځل

چې بې له تامې د نيمزالو شنو شپبو پر ورشو

دناتارونو سرې سپرغۍ راووري

او ما په لته د خپل ورک برخليک

نيولې باد ته تشه ځولۍ.

* * *

راشه يو ځل

راشه يو ځل ...

ترهغه مخکې چې زما پر ايره شوو هډو پلو

دتيرو څلي جوړ شي

او ویرژلې سوې ساندي مې بيا بولي

پرزياد شوې بيگناه بلهاری!

اکورې ، ۲-۱۰-۹۳

ژغور بېړۍ

په درې وړې بېړۍ!
مه کړه پروا،
که د بېړۍ سمندري غلويې تروښلې
له ماڼو او له سپرليو سره
او د وحشت بوږن په توره شپه کې
بې گډه کړې بې گودره
توپاني خپو ته.

* * *

مه کړه پروا،
که د تورتم او مرگ استازو بې
سپارلې مرگخپانو خپانونو ته او
ستا د بلوسلي برخليک پريکړه بې
پرې ايښې خونړيو نهنگانو لره.

* * *

مه کړه پروا،
چې د پيسو او د وسلو مرييان دې
دراکړې ورکړې،
پپرو و پلور پر بندرو گرځوي
او غواړي وردې کړي

دورځې تر نرخ هم ارزانه!

* * *

مه كره پروا،

چې به همدا سې بې رابنكېله په ولکه كې

د بلوسگرو پاتې

او د تيارو - وینو توپان به دې

تگلوري ټاكي...

او ډاډه اوسه

ژغور بېرې، در رسيدونكې ده ژر

چې دې وژغوري له حتمي ډوويدو

اوشې لارښوده دې بيا هله

د سپيدو ټاپو ته

د سباوون د رڼو بيو مر جاني ساحل ته!

پېښور ۱۰-۹-۱۹۹۳

دميني ڪور

ستا دنگه ونه

د سپرلي د بنزرازيو

د پاييبت نڀه وه،

ولاڙي او بي به له تانه

ولمبل باغ په خپلو سرو وينو ڪي.

ستا دنگه ونه

دباران د ورپدو زيري وو،

ولاڙي او بي له تانه

پر شونڊو وچ شو

دخندا او فصل.

ستا دنگه ونه

دزرغا او سمسورتيا

پلمه وه،

ولاڙي او بي له تانه

ځنگله له خپلي ورشو

ڪڍه وڪڙه.

ستا دنگه ونه

د تاكونو د باور هيله وه،

ولاڙي او بي له تانه

پرمیکدو شوه

وچکالي واکمنه.

ستادنگه ونه

دمنزل دلاړيو

ددمې سيوری وو ،

ولاړې او بې له تانه

بېديا پرسر خول

داغزيو کېښووه.

ستادنگه ونه

دلویې او سرلورې

خلي وو ،

ولاړې او ستاد ناسوبتيا

له پرتم ،

دغرو په زړو کې

انگازې سرې شوې.

ستادنگه ونه

د سپېدو د سپېدارو

پرخه وه ،

ولاړې او ستا په وير کې ،

ووتہ ورخ د زمانې
له ياده.

ستا دنگه ونه

پيستون وو

دمينو زرونو،

ولاړې او ستا په بېلتانه کې

مونور

دميني گډ لرغوني کور

ونړېد

پېښور ۱۲-۱۱-۱۹۹۳

د ډېورنډ د شومې کرښې سلکيزه

ته مې په زړه کې يې تل

ته مې په زړه کې يې تل

لکه زرغا د پسرلي په ذهن کې

او وريخ په سوچ کې

د تبجنې جلو هلي دښتې.

ته مې په زړه کې يې تل

لکه رنوب د سپیدو ،
په زړه چاودون کې د شپې
او هسک د ستورو او سپوږمۍ خلا کې .

ته مې په زړه کې يې تل
لکه د پرځې په هنداره کې
خېره د ورځې

او تکه سپينه مرغلره
د سپيۍ په زړه کې .

ته مې په زړه کې يې تل
لکه بيا بان د بربو کو په غېږ کې
او باد د درگو په خيالي نڅا کې
ته مې په زړه کې يې تل
لکه د سيوري په رغښت کې رڼا
او په گلپانو کې د گلو وږم .

ته مې په زړه کې يې تل
لکه تا کونه

په تعبير کې

د ميگونو شونډو

او بورډونو کې چوپتيا ،
د سبرونو په مرگ .

ته مې په زړه کې يې تل

لکه پروخت د مخه بڼې

- له ناکام -

سترگو کې ډنډې او بڼکې

او وېره تره او بوږن

په جنگ بڼکېللي بڼار کې

ته مې په زړه کې بې تل

لکه بار خو کې دې

سپرغی د بڼایست

او په لیمو کې دې

راکښون د مینې !

پېښور ۱۰۹-۱۹۹۴

ستا د راتللو عطر

کرم ترمې ترمې

پانرېژو د واټنونو

ځکه

چې نه راځي

ستا د موسکاوو

د سپرلیو وږمې !

****

گورم په غټو غټو

چې راكېكاري

د زغم زمولې اورې،

د تورو دربلو وينو شپو جنازې...

اوزه يم ناست

د رانه سپين سباوون هسك ته

د معراج په هيله

له رنوبيو د سپېدو

ستا د خيال

رنگين رنگين

ورېنمين تالونه پېرم.

***

گوندي

که راشي

ته يو خلي گلې

زما د زمولو گلغوټيو

بني ته !

چې دغه ستا

د بياراتللو عطر

کړي را پوځلا

ها له ما تللي

مروري گلوريني شپې،

هغه خوږې او پرتمينې شېبې !

پېښور ۲۰۵-۱۹۹۴

پرهږې ژلي نارنج گل

تاريخ کاري

څه کړي وږي

تور تپې شانې ليکې

د سپين غر پر سپينه ټنده

چې بلهاري گلغوتې يې

تيروي روستې شېبې د نامراديو

په لمن کې.

* * *

د زموللي پسرلي پر اننگيو

رابهاند سروب د وينو

د ناسورو پرهرو

دنارنج گلو.

* * *

څه سوږ توږم رالښېږي

دمښککو او لونگو له ډاگونو

د شهيدو پر نډو وينو

پراوږو د توپاني،

تونډو سيليو.

* * *

دابه كله سر راهسك كړي

له دې بورې او بدنامې

شنډې ځمكې ...

كوم هسكه شنه بنيرازه سپرونه،

زيريگره د موسكا

د ناوكيو گلغوتيو

په ورشو كې

د بې مرگه،

بې پانريزو،

تل سمسورو پسرليو؟

ده افغانان، ۱۶-۱-۷۳

سيوري

-۱-

كله چې تاند شني شپې د پسرلي

-لكه لمړينې وړانگې-

كوي له باغ سره

روستي مخه بڼه،

كله چې شمه

په زانگو كې د شپې

- لکه ویرژلې نغمه ،

للو لولو پر شونډو

رسوي خپلې وروستنۍ سلگۍ

د مرگ کومي ته ،

کله چې شپول کې د ترورمۍ

تندر نیولې سپورمۍ

خپله نیمه زاله تته تته رها

- لکه دعا -

د بېوزلیو پر جونگرو لوني ،

کله چې تورې شنې لو خړې

د باروتو سړیو

- لکه د وریحې چتر -

کړي د سبا پر مخ

وازره راخپاره

او کړي پناه

زما د سترگوله ورشونه

د بنکلاوو باغچې ...

نو ،

بیا شي

ستادانگیو خریکې

- لکه سرود د سپیڅلتیا د مزدک -

د تلنښپرازو امیدونو زېري !

- ۲ -

چې جلوهلي بېدياني گلونه

- آترمي ترمې پانې پانې رېدي -

د خزاني توندو سيليو

په اغزنه غېږ کې

ساورکوي

چې د سپېدو د سپېدارو

شني ټوکېدلې مونگرې

- هغه د بوبي سپیڅلتیا ناوکی -

دوېرې بورې گڼې ونیسي ،

چې بورې نېدلې غرونه

- د ماښامیو د فریاد په ژبه -

دایره شوي ښار ویرنې بولي ،

چې د ذهن د اسمان

په رنجني کوڅو کې

پر غږو نیولو اندېښنو باندي

ناتار راگه شي

او وروم یې پر خوگلن

دویر ژړلو سرې سرامنې اوبنکې ...

نو،

ته را کنبه وځي د بنکلا د بناخ پرتم

له اسمان

- لکه د ژغور پر بنسته -

زما د ژوبل زخمي زړه

د پورا يېني په پار !

- ۳ -

چې نېزد او رو وینو

د رنگینو گلکڅونه گوانبي

توندې سيلی

پر تورو خاورو سپاري ،

چې بې توپيره

بې پروا

راکنبل شي

برخلیک د مینې د ویلوب پر سینه

اورا یرغالي د بنايست پرچم مې

تورې منگولې

درنگه خور د مهال،

چې مې د پت، نوم و نښان بناد نامې

لوخړه کېږي

د نغرونکي تور بنامار په خوله کې

او د تلپاتې برم و ويار اسطوري
نوري ولل کپري
چې رابلوسي سمندري غله د وخت
بربې گودره لاهو شوې
دې وپيږي

اوزه رابنکېل

— لکه بېوسه مرغه —

په مرگخپانو توپاني خپو کې ...

نو،

بيادا ستاد مرور خنداگانو عطر

کاندي رالند

د واټنو نو

لرې لرې غځېدلي مزي

او سره گډ مو

يوله بل

د خواخوږۍ سيوري شي !

پېښور ۲۴-۵-۱۹۹۴

سيند او سپوږمۍ

څه بنايښته

رنگينه شپه

د خوار لسمې ،

خه خوربويه

سپرلني ورمه

چلپري!

د «خيالي» پر غرڅپو

بېړۍ روانه،

وړي راوړي

د گلکڅونو

پيغامونه...

اوزه بوخت

په تنداره

د هسک د پېغلې

چې بېباکه

بې پروا

- لوڅه برېنده -

په رنوب

د څپاند سيند کې ،

کړي لمبا په مينه مينه.

مروزی، ۲۴/۲۵ - ۹۴-۵

ستا په زړه او ذهن کې

که تېرې هېرې خاطرې

- لکه تلپاتې ناتار -

په تل کې ،

بیا غځونې کوي

او د دردونو

غرونه غرونه پېټي

- لکه رسوب د ناسور شوو زخمو -

ستا د موسکاوو

پرنازکو اوږو

نور هم درنېرې پسې ،

که رايړغالي دې

لا تور ماښاميان

تورو شپو ،

تورو شپولو

له مورچو

د سباوون د دريځو

د ارمانزلو پلوشو پر ټولي

او دنا کړو ،

بې پناهو گناهو

په جرم

- لکه بنکېللي مرغی -

کېږي د چا د خوبېدلو هوسو

بلهاري ...

خو،

د باور پر بنسپرازی زما

ایمان ولره

چې ما تل ستا

د ډاډ پینې په پار

- لکه زموللي ترمې ترمې رڅېدلې ونه،

چې د خپل سیوري پر مرگ

وینې ژاړي -

په بدرگه همستا د خیال د شعر،

په زړه او ذهن کې ستا

ځای نیولی !!؟

پېښور، ۲۷-۵-۱۹۹۴

دسپيدو لاسونه

مه شه،

چې لمړ ستړی شي

او د سباله قافلې سره يې

د سپينو مراندې

پرې شي.

***

مه شه،

چې بڼار شي

د ویرژلو نهیلو خو گلن

او د هستۍ پر خوله شي

تورې ايرې.

***

مه شه،

کړي هېر

د سپينو وریخو بهير

د بارانونو موسم

او په میرو کې د غاټول

تاندي تاندي

غورېدلې غورېگې

- پخواله وخت -

کړي ترمې ترمې

منگني بادونه.

مه شه ،

رانديشي

د اسمان پر لوري

هسک غځېدلي

د سپېدو د سپېدارو

د بناخ پر تم لاسونه،

او د خزان لوتلي باغ

په پنبو کې

هسکې ولاړې

سبروني

پر سجده پر بوخي.

***

مه شه ،

داور وينو او مرگ

پر له پسې غميزه

دوير نتلو سرو شيبو

په غېږ کې

همدا سې شي پسې

ناپايه پاتي

اودا ويرژلي ويرژلي

داستان

د دې نړۍ له ذهنه

ووځي نور !

پېښور، ۱۹۹۴-۶-۱۵

د دعا لاسونه

هغه مهال

چې له پنجرې د شونډو

روستي نغمې دميني کله وکړه

اونور باور

د پسرلي د ښپرازی،

پانريژ ته پرېښووه چمن،

ته په رنوب د اوبنکو

وکښه د مور ځمکې د زړه پر ډبر ليک

د خروبتيا اسطوره !

هغه مهال

چې مرور شول

له اسمانه ستوري

اوشوه د شپې كيسه

له برید د سبا وونه تېره ،

ته کړه بهیر کې د کاروان

بلي ډيوې د سترگو !

هغه مهال

چې میاشتي و اچوه تیکری

پر ځانوژني د لمر

او پرېنتې

- سرله ما بنام -

په درانه خوب د ناغېری

ویدی شوي ،

ته کړه د خدای دربار ته هسک

- له ډېره نیازه -

د دعا لاسونه ...

ګوندي

په خپل اسماني لور سره ،

کاندي کفن

په وینو سور سالدو د ځمکې

بې اجله جلیل شویو لره !

پېښور ۱۴-۷-۱۹۹۴

پاڻه

پاڻي پل ڪٽڻو

پر درشل د پسرلي دهستي،

— په يو ترون ڪي

له شني خانگي سره،

شنه له موسکا،

ستورو سپورمي،

سهار، سپيدو

لمرو وڙمي، باران ته

په نڅا گڙه

له نغمو د گلمينو بلبلا سره.

***

بس وه همدا

په واره ذهن ڪي

د کوشنوتې پاڻي

دهست ونڀست د خوب و خيال

— يوه رنگينه دنيا

ستوري، سپورمي، سهار، سپيدي،

لمرو وڙمه او باران،

پسرلي، اوڀري، شنيلي،

گل و بلبل ونغمي...

***

بيا خوارڪي پاني

دا هم وليدل

چي راتولي پري

نورد وترد زرغا

او په بهير کي د پانه پڙد باد يي

پر تندي ليک

دويري تراه

زيړي زبېنلي شېبي...

او هله پوهه شوه

- په پښو کي د خپل باغ د ونو -

تالاترغي اوترمي ترمي

رژېدلي پانه

چي دانري

له خپلو ټولو رنگينيو سره

خومره لنډ پارې

ننداره ده د ژوند !!؟

دور شخيله - سوات ۲۳، ۱۹۹۴-۷

تلنبرازه و نه

ستا مينه وري کاته

د اورنيو مکېزونو عطر

دا ستا ملاله خولگی

د گلويونو غونچه

دا ستا ور بنمینه غېره

د سترو سترو ارمانونو بستر

ستا خوبولی او از

د سهارونو جادويي سندرہ

دا ستا د ونې سيوری

پلوشين خړی د لمر

ستازره را بنکونکې بنکالو

د واټنونو پایله

ستانازولي پلونه

د منزلونو زېري ...

هو،

ته يې سر تر پایه

لاهمغسي تلنبرازه و نه

زما د مينې او باور

په رږدلي بن کې !

پټهاني - سوات ۲۴ - ۷ - ۱۹۹۴

ستالا سونه

پرې!

چې دې بنكل كړم

دا لمرين لاسونه

- داد لمر خدای ته

په دعا هسك

د سپېدو د سپېدارو بناخونه،

په لاسبري كې

د ناپايه بورډنوري تورتم.

***

پرې!

چې دې بنكل كړم

مرمرين لاسونه

- داد برخليک د شينكي باغ

پرلوري

نغنستي لارې،

د جلو هلو ځلو بود واکمنۍ په زړه كې.

***

پرې!

چې دې بنكل كړم

بلورين لاسونه،

— دا د پاکی او سپڅلتیا اسطوري،

د شومه دم چوپې چوپیا

په دوزخي شېبو کې.

***

پرې!

چې دې بنکل کړم

گلورین لاسونه

— دا د لاهو ماتې بیړۍ پاروگان،

د مرگڅپانو څپانو

په توپاني څپو کې.

***

پرې!

چې دې بنکل کړم

د لورین لاسونه،

— دا پاکلمني پیلامي د مینې،

د خپلو مستو سرغړاندو هوسونو

غېږ کې،

***

پرې!

چې بنکل کړم

نازین لاسونه،

- دغه د ژغورنده ثواب پرېستې،
د تور سړي او باروتي خوگلن
په سره عذاب کې.

***

پرې !

چې دې بنکل کړم
دا مهين لاسونه،
- دا د بې کچه بنځيوالي د حيا سکامونه،
تريپخول لاندې
د ترو گناهو کېردي.
گل کره- سوات، ۲۷-۷-۱۹۹۴

د باد درشل

تا په درشل کې د باد

پل کېښووه،

د توتکیو ښکالو،

سپینې نغمې پرې بولي

په سرو وینو کې

او باورونه

د خادو، رسیو سوچ

واخېستل.

***

تا په درشل کې د باد

پل کېښووه،

شوي د باغونو په خولو

خاورې پورې

او کرې تاکنونو

خپلې یېبرې هېرې.

***

تا په درشل کې د باد

پل کېښووه،

زانگو وي

ستري له تاليو شولي

او د قبرو تيونه

وچول

دشودو د پرندېدو له لاسه

***

تا په درشل کې د باد

پل کېښووه،

وربل دې ياد

ووراوه د وورو،

د سوو سوو غنمگرو

پر زړو

او لوڅو پښو دې کړې

راتاندې

سپرننۍ خاطرې،

سپېرو خاورو

په زيلا نڅ کې هله

***

تا په درشل کې د باد

پل کېښووه،

مینه د تورو ماښامونو

اند پښنو و سوله

او د شوگيرو مرزگه خورو

سترگې

لکه اور ويني

سري گولي. بنکارېدي.

***

تا په درشل کې د باد

پل کېنووه ،

- يه داگنيو پري !

اوزما زړه

دوچ ځنگله

پر بوسې و سوځېد.

پتهاني - سوات، ۲۸-۷-۱۹۹۴

پر کور او گور

که شوي را پېښه

پر ژوندونې

پر کور،

د سر په سترگو به دې

و کړم

هر کلي د مينې

او په بڼو به

در جاړو کړم

در اتللو لارې.

- ۲ -

که شوي را پېښه

پس له مړينې

پر گور،

کړم

در دالۍ به

هغه سره گلونه

چې ستا د مينې

ديادگار په توگه

راتو کېدلي وي

زما له خاورو !

پتهاني - سوات، ۲۹-۷-۱۹۹۴

د شعر پير کور

کله چې راورسې

تر وره پورې

شي دې

بيا لاسونه

د دعا پر تم ،

سترگې دې

ويرني بيا

د سوي ايره شوي بناړ.

***

کله چې پل کېږدې

پر درشل د شپې،

شي دې

تورې زلفې

د سبا خېمې،

جوړ دې اننگي بيا

دلمر خړک

د نارنجباغ زبړی.

***

کله چې شې را

وربوی

د مینې ته،

راوړي

روښنایي

تیارې جونگرې ته،

شي پتې

دلورو پېرزو بیا

زخمي زړگي لره.

***

کله چې

پرسوي

رنگ بورجل راشي،

خوله دې شي

ښېرا ښېرا

تورتم لره،

وروخي دې

اورپورې

دمهال پرتورو وریخو کړي

***

ڪله چي

راپڻبه شي

پر ڪورد شعر،

سترگي دي

عروض او هم بيان

شونڊي دي

له شونڊو سره

شي همقافيه هله !

پتهاني - سوات، ۳۰-۷-۱۹۹۴

نابینونکي گناه

نوره بنکالو

ستا د راتلو

له ذهنه وتې د

د هغې خاورې

چې سجده ځاي

زما د مينې ووتل

***

ماته سپېدې،

سباوون

مه يادوه

چې نوره ستا

د گونگو گونگو گونگو سڼو

دعا

زما پر زړه راوړوي.

لا تورې شپې د نهيليو

هسې.

ودې ستايم

په کومه ژبه لمره !

پر هغه ځمکه،

چې په اوږو وینو سره ده

او د خاچونو

يا قوتي

سري سري داني د اوبنكو

د غنو غاړې ته

دالي دامبل كېږي

نوري.

***

په خه دې ونوموم،

يه درېديو دښتو!

چې د زرتشت د وينو سره مو

د گلپانو له رگونو خاخي

او د مهال اهريمانان مو

د مزدا

پراورتونو رابلوسي.

سترگې پر لارشم

خنګه پاتي

دپسرلي دهرکلي لپاره.

پرهغه سيمه

چې ده نوره

پکې مينه

يوه ستره نابښونکې گناه،

ترغرغري د داره،

په کومو سترگو دې

راوبلمه،

دگلورينو کړونديو مالياره!

هغه تالا والا،

زموږ للي بن ته،

چې د هستۍ د مينې

خاله ورته،

هسې د مړزگويو کالبوت

بنکار پري،

د باغ له وره

ترمپيستون د خزان،

د توپاني توندي سيلۍ

پراوړو.

پېښور ۳۰-۷-۱۹۹۴

د سببا شعر

وريخي

د پسرلي په اند بنسټه کې

دوې تللي دي،

نه چې

شنيلي

په نهيلي کې

له بارانه خپل لاس

پرېوي نور،

باغ له بنسټه زې شي

لاس پر سر

يو مخ

او خانگه

بې پانې کې

د سپېدو له سپېدارو

اړيکي وشلوي!

***

بناردي ويرنتلي

خوبولي

له ناتارد شپې،

نه چې

تند غري وچ ڊاگونه

په ارمان کي درېڊيو

تنده وزغمي ،

پورته داسمان

د شنيلو پر لور

لاسونه

د سهار دعا ونه بولي

اولمر

په تلو سه کي درنا ورځي،

نور له مزلونو ځني

ستري شي !

***

گوندي،

له زيلائخ د زمانې

د ژغور و ژوند ځلا راوږي

او ونغاړي ترپايه

امېدونه

داوروينو د برخليک

هغه ناپايه خونري دوتر،

نه ليکي چې شعر

درا تلو

دلمرين سبا.

پټهاني- سوات ۳۱-۷-۱۹۹۴

د ميرويس جليل پر شهادت:

روستي چوڼي

روستي نغمه

هغوي

په ټوله تور زړي،

زما د بن د روستي چوڼي

مري، و مروړله...

او

په خپل ټول وحشت يې،

روستي نغمه د ژوندانه

ورځني و ترورله.

پېښور، ۴-۸-۱۹۹۴

فال

هغه مهال

چې بېدياني گلونه،

په خزاني چوپتيا کې

ساور کوي

او غر

د ښار د زړه تنگۍ

کيسې کړي،

زه

ستا د سترگو په ورشو کې وينم

فال د سبا

*

هغه مهال

چې ژمی کېږدي

پر درشل باندي پل

او مرگ شي هم

پر لپسي داستان

د خاورو په سپېرو خونو کې...

زه

ستا د تن په تودوخی کې وينم

فال د نړۍ

هغه مهال

چې د برخليک غمی شي ورک

په انبارو سلگو کي

او د سکلا د شعر دنگه ونه ،

خپل سيوري بايلي

په لوت شوي بن کي ،

زه

ستا په سرو سپينو لاسو کې وينم

فال د دعا.

*

کله چې

چوپه چوپتيا ،

شي په هېنداره د سهار کې

د درواغو ټولمنلی انځور

اوشي چرگبانگ

درنا ورځي د راتلو

يوزهرڅلی انکار ،

زه

ستا د شونډو د څنډونو

په سور کي کي وينم

فال د اواز

بارہ گلی، ۲۱ - ۸ - ۱۹۹۴

د کلیزې پیلئځ

بویه

ستا غبرگ لاسونه

زما د مینې د حرم

دوي مرمینې ستنې

دا ستاد وروغو محراب

- په سپیڅلتیا د ابراهیم د مقام،

زما د نمغ او د نما نځني کعبه،

زما د پاکو ارمانونو قبله.

***

ستا شپه روڼلې سترگې،

زما د هجر په تور تمه شپه کې،

بلي بلیندې دیشري قافلې.

پر پرده!

رانجه کرم خپلو سرو لېمو ته

ستاد بنایست د پاک حرم

هغه سپېڅلې خاورې

په دې اسره چې

سرتريای

ستاد ليدو د نذراني جوگه شي
او د هجرت دا لومړنی سباوون
شي زما ستا
سپېڅلي عشق
د بري سوبې
د کليزې پيلیخ!
پېښور، ۵-۹-۱۹۹۴

ستا يون

-۱-

ستا گورو گورو،

تورو تورو زلفو،

- د سپين سبا د غورېدو په هيله -

زما د اوبنکو د خخواکو ترنم

انخوره،

د يوې بېسارې تورې شپې

په زړه کې.

-۲-

هغه وخت ولاړ

زمانې له ياده

چې د برخليک سترگې مې

وي د سپېڅلي پاكي مينې

برم ته

لکه سپېدي د سباوون هېندارې.

-۳-

اوس،

له يانه سره ستا

زه وینو وینو شېبو

-لکه نیمزاله تته تته وړمې-

کرمه د بدو په کوهي کې بندي.

پېښور، ۹۴-۱۱-۱۴

بلوسلی بنار

که د پسرلي سينگاروونکې وړمې،

-چېرې په تېر کې

راخپاره کره وازره،

د ساړه ژمي کنگل زمولو بنجرو

پرسیمه

او ستاد سپور خپاره وړبل

خبريې واخېست کله

ورته به تېره کړې کيسه

دلوت تالان د مينه وړو شېبو،

دښپرازی په تش نامه موسم کې

ترگوښي پاتې سوزېدلي گلېن
له ستي ځالو د خاچونو سره ،

تروچ زيانو

بې بارانه وريځو ،

دجلوهلو بيابانو

ترنا پای بريدي گونډوالي پورې.

*** **

کلونه وشول

زما بېوزلې څورېدلي مينې ،

دسوو څړيکو د بيان ژبه

ورکړې له لاس...

له گلو بيونو تش دوترد شعر مې

د ناز ښکلا له انځورونو ځنې ،

دگلورينو خنداگانو له عطرونو ځنې.

*** **

کلونه وشول ،

چې مې سپرليو رنگ و بوي

دگلکڅو بايللي

اوساره تورې مې

دپرنډو وينو ،

رانه وړمې د چمبېلو لوتلې ...

هر خوا پر غرو رغو نو ،

- دارغو انو ، سرور پډيو پر خای -

داورو وینو سور سالو

راخپور دي

او د خانگغو خو بلبلا نو ژبې

نه بولي نوري د گلونو د موسم سندرې

او وزر ماتې توتکی ،

الوتاي نه شي

تر مزد که د لمر.

*** **

کلونه وشول

چې ناتار راز پري

له سردرو د غرونو غرونو

فريادونو خني ،

د پر غزونو او بورډونو

له ډاگونو خني

د وحشتونو د خنگلو له کومي ،

د سوو ساندو او زگپروو

له بانډو

د سرو لمبو او شنو لوخړو

له بلو سلي بناره.

ننگرهار، ۱۰-۱-۱۳۷۴ل

د باران انځور

ستاد او ازله مخملي سردرو

راځي بڼکالود ویرژلو خاطر و

ترغوربه

لا پرهرژلي زخمي بڼارمي

پر بسترد او و وینو

غځونې کوي

او پرې چلېږي واکمني

دنشت آباد د لارو يو هسې

خو،

ستا کوڅې لا د باران زمزمه

په تورتمو د تورې شپې کې

لکه خوب د سباوون

انځوري،

او،

زه بيا هم لا پسې نغارم،

اوږدي کېږي

لارې او روډې پرمخ

په دغه ډاډ و هيله

چې دي ولاړ

د هر بري تر شا مې

ستا مينه وړي مکزونه

همپش.

کابل-کارمېنه (قصبه)، ۹۵-۷-۴ز

د باران سرود

که شوي شپې د بېلتانه دې

پر کلو بدلې،

زه دې لا څارم

اوږدې لارې د راتللو هسې

او کړم کيسې د تورو څنودې

تورتمو شپو ته.

** ** *

پرې!

دلمر څاڅکو په ورېنمېن ټال کې دې

وزنگوم د گلاب منځ

شوگير وهلې پرڅې

اوله نژدې

په غړولو سترگو

وگوري چې

خومره په لور وخوا خوږی دې

باران بولي

دراتللو سرود.

سوات، ۲۰-۸-۱۹۹۵

زخمي يادونه

دا کوم ياد د کومې پېښې

د کوم وخت دی

چې مې نه راځي د ذهن ،

دوران کلي په کوڅو کې ،

او د زړه پر ښار مې هسې

را يرغالي ...

*** **

نن څه شان يوه وير ژلې ،

زهر ژلې تر څه ورځ ده ،

نه پوهيږم ،

د کوم ياد پر کوڅه سر شم

ته به وايې

دباران د سترو څاڅکو په ملتيا کې

د خدايگوتو د پر غز قهر

سکروٽي راوربڙي.

*** **

نن ڇه شان يوه ويرڙلي ،

زهرڙلي ترخه ورڇ ده

بورنورپي توپاني توندي سيلی بيا

د تالا ترغی زموللي بن د ذهن

په ورشو کي

تاندي د تپرو هپرو نمردانو

د وحشت بورن يادونه

*** **

نن ڇه شان يوه ويرڙلي ،

زهرڙلي ترخه ورڇ ده

بيا د زړه خانگوخ بلبل مي

د گوگل په پنجره کي

ترهپدلی بورنپدلی

غوندي بنکاري

راخپاره پرې تبجن سيوري ،

د وحشي تورو ارواوو.

*** **

نن ڇه شان يوه ويرڙلي ،

زهرڙلي ترخه ورڇ ده

نه پوهېږم ،

داغمجنې انديښنې مې ،

کومې لورې ته ور بولي ...

نه چې بيا

راوړوي مې ،

د خوږمن زړه پر او بچه

د پرهر پرهر هېواد

زخمي يادونه !

سوات، ۱۹-۹-۹۵

منگۍ

پر گلکڅو د سپينو ورځو پسرليو زما

سرې سيلۍ د تورو شپو د پا نرېڅو

رالوتې

په تورو نمر وکې ځان نغښتی اسمان

په ويرو ویرژلې ناوکۍ مې

د زموللي چمن

د راپرېوتو سپېدارو پر ناوړين

د لښېدلئو بلبلانو پر ياد.

***

باغ په زمو للو اند بښنو کې

ډوب دی،

د چمبېلیو، رمبېلیو وږمې

د باد له کومې لو تېدلې لارې

د کوم ناچېرې نشت آباد

پر لوري ولېږدېدې

ستړې ستورې د سپینپڼو ښکالو

د ساده ذهن له آینې

د تاند لبانو تو تکیو

تري تم شوه څنگه؟

***

پر کومه خوا د سپرونو کوکۍ

والوتلې

تالا ترغۍ د باجونکو نږدې ځالې

د چنارو له یاده ووتلې

ها طلايي منگۍ پانې یو مخ

د توپاني سیلۍ اغزنو گوتو

ورېژولې ترمې ترمې هسې

د زهرژلو خاموشیو پرگور

پروت د خزان زمولو گلپانو خادر

د بېلتانه په دې کنگل

ساره سمخ موسم کې

د شنيليو، ونو بوټو او گلونو

په ياد

په تورو نمر و کې ځان نغښتي اسمان،

ته وا،

له ډېر ويريې شوې

وچې په لېمو کې اوښکې.

سوات، ۱۳-۱۱-۱۹۹۵

د سباوون پر تندي

کاشکې

د تالندې، برېښنا په شانې

نا غورېدلې خوب د وريخو

وڅيرم يو ځلې

او کړم په ستوني کې زندی.

د توري شپې سندرې.

*

کاشکې

چې ولېزوم

د مرگاني چوپتياوو شني گومبزي

په غرونو غرونو انگازو

د فرياد

اوسري لمبي د خاخ پر غز

د ارمان

د وخت په تورو تروږمو کرم پوري

*

کاشکي

خپري کرم

تاندي تاندي وږمي ،

لکه گل شوي د چندرو ونه

پر غرو ورغونو او بېدياوو باندي

او کرم راوینې

د نېرازو پسرليو په ياد

په ژمني خوب خوبولي نغمې

*

کاشکي

چې هسک ستونخ ته

د لمر هسک شمه

او کېږد م يې خول

دنو ٿو ڪلو پلوشينو وڙو

د سپين سپڻڻي سباوون ڀر تندي،

ڪاشڪي،

اي ڪاشڪي !

ڀڳنور پوهنتون (هاستيل)، ۲۷-۱۲-۱۹۹۵

نڀيال ڪال

نڀيواله

نوي ڪاله !

ڪه لري نه ما لپاره ،

- لڪه نور چي هسي تير شول -

ڪوم يوزيري د ژغورتيا

له اورو ووينو.

بس ،

له اوسه درته ايم ،

چي هڀڇور نه شي

زما سوي الوي ،

په اوروينو سره هڀواد ته !

په رگ رگ ڪي مي لا هسي

دتر خو ترخو يادونو دهبندارو ،

دزخمي زخمي ويرژلو شپو او ورځو

انځورونه

لا کنگلې ژمنې شپې

زما د برخليک گوټي ،

پر درانه مومي يې خوب د اساطيرو

خوبولې هسې پاتې

او د زمولو رښې دلو چمنونو

له وربوي مې

لېږدېدلي نور د گلو د موسکاوو

کاروانونه

*

نو ،

که ته هم چېرې نه شې ،

راژغورای ، ازادوای

له تور طلسمه د پېړيو ،

بنکلی بنار د نو آغليو

بنا پېړيو ،

خوشې ماته مه رانبيه

هغه رنگ رنگ گلباغچې د اساطيرو ،

هغه رنگ رنگ ځلوبونه

په نامه د رنوبونو!

زه بېزار له غولونې بشروالې ،

ستا مالگينې خواخوږۍ به

پسې نور هم را اوږده کړي

ویرژلي

پهرژلي داستانونه...

په دې توگه مې

کوم ځای راپاتې نه دی

هر کلي ته د راتلو ستا ،

د زړه ذهن په ستي سوو کوڅو کې !

*

پرې !

زما دايره شوي بورجل گوتي

کونډې رنډې ،

نورې هم خپل نوي کال ته

هغه شان سترگې پر لار شي

پسې پاتې !!؟

گونډې ،

کېږدي خپلو سپورو وربلو کې ،

بيا هماغه سپرلني

غايول گلونه

چي له پرنډو پرنډو وينو

دبلهارو تاندلبانو

شاخلميو

راتو کپري

دويرونو ، ناوريونو

په ايرغنو لوغړنو

کنډوالو کچي .

*

دانو حکه

درته وایم

چي نژدې ورنه شي پام

ها زما

په اورو وينو سره

هېواد ته !

ته بي مور ته

همغسي لا پردی ...

نړيواله ،

نوی کاله !

پېښور پوهنتون ۱-۱-۱۹۹۲

ويجاړ مزدكونه

-۱-

لمرد غرونو تر شا پرېوت

مانبام زېرى د شپې راوړ

او تيارو

- په ټول پرغزاو تور زړى،

راوست بنار په خپل نيواک کې.

-۲-

د تور تم د پاسو الانو واکمني شوه

او تور مخو مانباميانو

د سپېدو پر لارويانو،

بيا د شپې د گرځېدنې بنديز

ولگاوه هله.

-۳-

له کنډر کنډر گومبزو

د ويچارو و مزد کونو.

د زگېرويو،

درد و وير بنکالووي نغاړي،

د گونگانو له غر غوره

د درنې چوپې چوپيا په زړه کې لاره

غلي غلي

- ۴ -

نه شو پاتي څه ارزښت نور

دهېندارې د ليدلو

غور و نه رپاوه ځمکې

پرکيسه د تاندلبانو

نه چا وکره جنازه د مرځپنو مينانو.

- ۵ -

خو بيا هم دي له ډېر نيازه

پر دعا د هسک پر لوري

د سپېدو د سپېدارو

بناخونه پورته

په امېد د قبلېدلو،

دروښان سپېڅلي لمر د خداى

پر وړاندې

پېښور پوهنتون ۳-۲-۱۹۹۲

بيگانی شپه

برايي مې

چې له باغ سره كيسه كړه،

ستاد سترگو د بنايست

په اړه،

اسمان هم راوريده

د خلپر خيره

بنكلې بنايسته

لكه گل وغورپده...

د باغ شينكي شو هم

دوه گرايه پسي،

د سپورمي ذهن شو

هپنداره كي د ډنډ

جادو گري ته د نخادونو

هپن پاتي.

اوزه بيا هم

- هاد پخوا په شاني -

هغسي خائته زنگېدم

د خلوالي، بېلتانه په تال كي.

حصارك ۱۱.۵.۱۹۹۵

*خلپر (حوض)

دڦير پر مرگ

دا د چا د بېلتانه غږ مې
تر غوږ شو،
چې د زړه واگې مې ووتې
له واگه؟

شاعر ذهن مې خو
دامنلای نه شي

چې «ځيبر» دې دومره ژر
په لښېدو شي،

د «خسرو» او د «خاطر»
له غزلبنه،

د «حمزه» د رزم و بزم

له ځيبره !

جم ، ۱۹۹۵-۱۱-۹

پيژند گلوي

که چبرې وپوښتم چا !
پېژند گلوي مې څه ده،
په کوم هېواد او سيمې اړه لرم؟
دومره به ووايم چې
ها بيل مې نوم
او د آدم بچي وم،
جنتي خاوره يې
دوزخ کره پر ما
او

اوس مې سوې ستې شوې درنگه
لېږدوي چبرې پر اوږو
خپل قاتل ورور
- قابيل -

د کوم بېنوم وبې نښانه
نشت اباد د مريستون
پر لوري!

کوزتا کال ، ۲۸-۷-۱۹۹۵

غريو نيولي خدا گاني

په کومه هيله

پسرلي ته هر کلي ووايم

چې داسرو د سوي باغ

د ناسپړلو شنو خوبونو پر ویر ،

د گلورينو خداگانو ستوني

غربو نيولي ،

او د ويالو پر جلو هلو شونده و ،

نوري د ژوند زمزمې

نه نخپري .

***

په کوم امېد

سپرلي ته غاړې وځم

چې مې د زړه سوي الوې د بنته ،

د سرو غاتولو پر ځاي -

د نهيليو څوز اغزي

راتوکي .

او د مهال پر بوکيو په لاس ،

زما د يون سترې ستورې

قافلې لو تېرې

***

هغه بې برو برکته

پسرلي به خه کرم

چې نور گليون د ناو کيو د بن ،

د سپرلني وړمې له ياد

وتلي ،

او خوک د زمولو شنيليو

اکر بکر نه پوښتي .

***

سترکې پر لار شم څنگه پاتي

د سپرلي راتلو ته

چې د پېرې د تورو شپو

د شکنو غشي مې لا ،

د نو آغليو گو گلونه

سکني ،

او پرويشتلو تاند لبانو مې

خوک لمونځ د جنازې

نه کوي

***

ځنگه به هغه پسرلي
وستايم
چې مې د شعر د وتر
لاله ویرنو د بلهارو
وزگار شوی نه دی،
او څوک پر مړو باندي ،
کله سندرې ترانې نه بولي !
پوهنتون ، ۱۹۹۲-۴-۷

زما نیمه خوا توتکی

زما کوشنو تې نیمه خوا توتکی ،
راغله او بیرته په ستنه
د کوم نا چپرې نشت اباد
پر لورې ولېږدیده ...
ځکه ،
هغه هکه اریانه وه
سو چو نو وړې
چپرې کړي ځانته
خپله ځاله جوړه ،
زما د زړه د کور چتونه

- لاهغسي د پخوا په شاني ،

وووران ويجاړ

اونرېدلي پاتي .

ابدالي پوهنتون ، ۹-۴-۱۹۹۲

(پای)